

Поштована Подпредсједнице Федерације БиХ госпођо Мелика, поштовани Предсједнице Владе ХН Кантона, господине градоначелнице, уважени министри, еминенције, екселенције, драги гости, драги Мостарци, пријатељи Шантића и његових Вечери!

Вечерас нам просто вријеме не дозвољава да се поименично захвалимо свим покровитељима који су омогућили да Шантићеве вечери ове године заблистају као нека нова звијезда из тоpline неког далеког и бољег, готово нестварног свијета. Оно што ми из Просвјете и Гусала можемо посвједочити, јесте да је Шантић опет ујединио људе и институције свих вјера и нација.

Такође нам, оно што најчешће називамо људскошћу, а заправо се ради о Божијој љубави, налаже да се захвалимо свим прегаоцима који су радили и који раде на афирмацији Мостара кроз ову манифестацију, која ће за двије године славити сто година постојања. Читаве генерације културних радника Мостара, вођени љубављу и поштовањем према Шантићу, су оставили неизбрисиве трагове и учинили да Шантићеве вечери поезије буду најстарија пјесничка манифестација у региону, а можда и шире.

Нема онога, или их је бар мало, који су чули за Мостар, а нису чули за Шантића. Можда баш због тога што је био један од оних људи које можемо звати означитељима. Означитељима по томе што су свједочили љубав, умножавали је и онда изобилно враћали и дијелили свима око себе. Нема те мржње и разарања, тих означитеља мржње, који могу порушити оне биљеге које изгради љубав. Један од означитеља љубави је био наш Шантић, наш Алекса. Када кажемо наш, онда то не говоримо лицемјерно на начин да он није био син свога народа чију је сваку радост и тугу осјећао, пјевајући:

„Не плачем само с болом свога срца
Рад` земље ове убоге и голе;
Мене све ране мога рода боле,
И моја душа с њим пати и грца.

Овдје, у болу срца истрзана,
Ја носим клетве свих патња и мука,
И крв што капа са душманских рука
То је крв моја из мојијех рана.

У мени цвиле душе милиона -
Мој сваки уздах, свака суза бона,
Њиховим болом вапије и иште.

И свуда гдје је српска душа која,
Тамо је мени отаџбина моја,
Мој дом и моје рођено огњиште.“

Алекса је осјећао туге и радости својих комшија и сусједа и свих људи различитих вјера и нација и сабирао их у своме срцу у коме су умирале и васкрсавале као пјесме у живот вјечни, које су и данас и до краја свијета свједоци будућег живота и живота.

Мало ко није чуо за Шантићево “Предпразничко вече”, поготово ради дивног гласа Драгана Стојнића. Знате како је оно “напољу студен”, а у окна “голи орах бије”. Како на врата Шантићевог “суморног срца”, једно сјећање “удара и чека”, па “као друг и сабрат, као душа нека”, “плаче и у болу грца”. Због сјећања на оне дане кад му је “соба била ко врт један”, “гдје је ко поток текла срећа кротка”. И заиста и нама се данас када читамо ове стихове тако далекима чине они дани славног и златног доба нашег града. Живимо и свједочимо суморност свакодневнице. Али, онда се вратимо крају Предпразничке вечери и доживљавамо поновно рођење. То је пророчка нада Шантићева. То је и вјера да ће свако од нас, од градоначелника и оних најпозванијих који одлучују о судбини Мостара, до најмањих, дати доприноса да „акорд зазвони све у сјају јачем“.

Један од дјелића тог акорда је и ова манифестација коју ми као народ и наша Друштва Просвјета и Гусле слажемо у културни мозаик нашег Мостара, и надамо се доприносимо сви заједно да Мостар буде ускоро и европска престоница културе.
Завршићу стиховима којима су се свијетле душе обратиле Шантићу:

„Ми здружимо душе људи свије!
Мртве са живим вежу наше нити:
И с нама вазда уза те ће бити
И они које давно трава крије!“